

byttet med 400,000 frcs. 3 pCt. Rentes og 250,000 Mark 3 pCt. tyske Rigslaan.

Det ærede Medlem for Hillerød (Dinensen) rettede den Forespørgsel til mig, om det ikke vilde være muligt, at det paa de mindre Toldsteder kunde arrangeres saaledes, at een Toldbetjent kunde blive bemyndiget til at foretage Klarering af mindre Toldgods, navnlig Postpakker. Jeg skal dertil svare, at Toldvæsenet er meget betænkeligt ved at fravige den Ordning, som har været Lov her i Landet lige siden Toldforordningen af 1797, og som atter og atter i det forløbne Aarhundrede er bleven fastholdt og indskærpet, nemlig at der ved al Toldklarering bør være to til Stede. Jeg skal ikke bestride Muligheden af, at det maaske ofte er en unødvendig Forsigtighedsregel, men inden der sker nogen Forandring deri, bør det i hvert Fald være nøje overvejet. I øvrigt skal jeg erkende, at medens vi i de mange Aar, da vi have talt om en Toldreform, altid væsentlig have haft Opmærksomheden henvendt paa Ændringer i Toldtariffen, har derimod hele den øvrige Toldlovgivning, alt vedrørende Klareringen osv., meget mindre været Genstand for Drøftelse, uagtet den i alt væsentligt staar paa det Grundlag, hvor den blev stillet i 1797. Der kunde maaske nok være Anledning til at tage Omordningen af adskillige af disse Forhold op til Overvejelse, men en isoleret Ændring paa det enkelte Punkt, som det ærede Medlem har nævnt, tror jeg kunde have ikke uvæsentlige Betænkeligheder.

To ærede Medlemmer fra Fyn have spurgt, om der ikke vilde være Anledning til at foretage en almindelig Forhøjelse af Invalideforsørgelsen. Jeg skal erindre om, hvad ogsaa det ærede Medlem for Odense (M. Madsen) fremhævede, at de oprindelige Understøttelser, saaledes som fastsatte ved Loven af 1851, i den Tid, der er hængaet siden da, ere blevne forhøjede; jeg tror ikke mindre end 5 Gange, 1 Gang med 50 pCt., de andre Gange med 20 a 25 pCt. Hvorvidt der i Øjeblikket skulde være Stemning for at gaa til yderligere Forhøjelse, maa jeg foreløbig lade staa hen. Men jeg maa gøre opmærksom paa over for nogle Udtalelser, som flere fremførte, at Invalideforsørgelsen, naar bortses fra de alvorligste Tilfælde, ikke i og for sig har det Formaal at skulle være en Pension, som er tilstrækkelig til Livsunderhold for den paagældende og hans Familie. Invalideforhøjelsen er Erstatning for den Nedsættelse i Erhvervsevne, som er en Følge af den under den militære Tjeneste lidte

Skade. Men Invalideunderstøttelsen i alt Fald for de lavere Invaliditetsgrader tilsigter ikke at være alene for sig tilstrækkelig for den paagældendes Underhold. Deraf følger uundgaeligt, at efterhaanden som Invaliderne blive ældre og Erhvervsevnen som Følge deraf yderligere nedsættes, vil den dem tilstaaede Invalideforsørgelse ikke længer være tilstrækkelig. Men jeg ser ikke rettere, end at der i saa Fald maa forholdes med Invaliderne som med Statens andre Borgere, nemlig at det bliver den almindelige Alderdomsunderstøttelse, de maa henvises til. Ligeledes maa jeg fremhæve, at Finansministeren ikke er berettiget til i Henhold til den gældende Lovgivning paa egen Haand at tilstaa en Forhøjelse af Invalideforsørgelsen, blot fordi den vedkommende som Følge af sin Alder er bleven svagelig. Dette er ikke blot ikke tilladt, men det er endog i Invalideoven udtrykkelig forbudt, idet det hedder, at Invalideforsørgelsen kan ikke forhøjes af Hensyn til anden Svaghed end den, der hidrører fra den Skade, som var lidt under den militære Tjeneste. Jeg finder Anledning til at gøre disse Bemærkninger, for at der ikke skal være Misforstaaelse med Hensyn til det virkelige Forhold.

Det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen) anbefalede et Andragende om Eftergivelse af Statens Tilgodehavende hos Damholt—Hodsager Mergelbane. Dette Andragende er først lige indkommet til Ministeriet, og jeg er ikke i Stand til i Øjeblikket at udtale mig om, hvorledes Stillingen dertil maatte blive. Kun vil jeg gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem vistnok gør sig skyldig i en Hukommelsesfejl, naar han opgiver, at det oprindelige Laan, som Staten der har ydet, er 40,500 Kr. (Afbrydelse af R. Nielsen.) Ja, der staar i Tidenden 40,500 Kr.; det er maaske en Fejl. Det oprindelige Laan, Staten gav, var 102,400 Kr. Det blev derefter nedskrevet saaledes, at omtrent $\frac{2}{3}$ eftergaves, idet Beløbet nedsattes til 35,000 Kr. Deraf er der afbetalt saa meget, at der omtrent er 26,000 Kr. til Rest. Det er ganske vist meget lidet oplivende, at ogsaa dette trænger til at eftergives, men nu maa vi jo se paa Andragendet.

Naar jeg dernæst gaar over til Ministeriet for offentlige Arbejder, er der naturligvis som sædvanlig fremsat en lang Række Ønsker vedrørende Jernbanerne. Der er ønsket flere Tog og ønsket, at Togene skulde holde ved flere Stationer; at der skal oprettes flere Billetsalgssteder og